

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

การเรียนการสอนผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต(Web-Based Instruction: WBI)

ปัจจุบันนี้ เทคโนโลยีการสื่อสารได้เข้ามามีบทบาทสำคัญต่อสังคมในยุคนี้เป็นอย่างมาก ซึ่งแทบจะกลายมาเป็นปัจจัยที่ 5 ในการดำรงชีวิตของมนุษย์ก็ว่าได้ เทคโนโลยีการสื่อสารที่ผู้คนนิยมใช้กันอย่างกว้างขวางในยุคนี้ คือ อินเทอร์เน็ต เนื่องจากอินเทอร์เน็ตเป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสาร การค้าขาย การคมนาคมต่างๆ เพราะการใช้อินเทอร์เน็ตจะช่วยให่วิถีชีวิตของคนปัจจุบัน มีความทันสมัย ทันเหตุการณ์ และเอื้อให้การดำเนินการต่างๆบรรลุตามเป้าหมายที่ตั้งไว้โดยสะดวก นอกจากนี้อินเทอร์เน็ตยังเป็นแหล่งรวมสารสนเทศ อาจกล่าวได้ว่า เป็นการรวมห้องสมุดและแหล่งข้อมูลจากทั่วทุกมุมโลกเข้าไว้ด้วยกัน อีกทั้งยังเป็นแหล่งสารสนเทศที่สามารถค้นหาสิ่งที่ต้องการได้โดยไม่ต้องเสียเวลาเดินทางไปค้นคว้าถึงในห้องสมุด ดังนั้น อินเทอร์เน็ตจึงเป็นเทคโนโลยีสารสนเทศที่มีบทบาทสำคัญในวงการศึกษและการจัดการศึกษาด้วยคุณลักษณะของการเป็นคลังแห่งความรู้ที่ไร้พรมแดน ดังที่จะเห็นได้จากข้อกำหนดในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 หมวด 9 เทคโนโลยีเพื่อการศึกษาที่ระบุว่าภาครัฐต้องส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการผลิตสื่อเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา รวมทั้งให้มีการพัฒนาบุคลากรด้านการผลิตสื่อหรือเทคโนโลยีและผู้ใช้ให้มีความรู้ความสามารถ มีทักษะตลอดจนผู้เรียนให้มีสิทธิที่จะได้รับการพัฒนาเพื่อมีความรู้และทักษะเพียงพอที่จะใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา ในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเองได้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต ซึ่งเจตนารมณ์ของกฎหมายฉบับนี้ ได้ประกาศชัดเจนเกี่ยวกับการให้ประชาชนทุกคนสามารถเข้าถึงการศึกษาเพื่อการเรียนรู้ และพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง (ปัญญาพล, 2542, น. 100) ซึ่งครูผู้สอนได้นำเทคโนโลยีสารสนเทศต่างๆมาใช้เป็นทางเลือกใหม่ในการส่งเสริมการเรียนรู้และเป็นสื่อการเรียนการสอน เพื่อเปิดประตูการศึกษาจากห้องเรียนไปสู่โลกแห่งการเรียนรู้อันกว้างใหญ่ รวมทั้งการนำการศึกษาไปสู่ผู้ขาดโอกาส ด้วยข้อจำกัดทางด้านเวลาและสถานที่ (ถนอมพร เลหาจรัสแสง, 2544)

นอกจากนี้ อินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นเครือข่ายคอมพิวเตอร์ที่มีขนาดใหญ่มาก เนื่องจากประกอบไปด้วยเครือข่ายย่อยจำนวนมากกระจายกันอยู่ทั่วทุกมุมโลก สามารถตอบสนองความ

ต้องการของผู้ใช้ในการค้นหาข้อมูลต่างๆ ได้ดี ดังนั้น การที่อินเทอร์เน็ตเป็นแหล่งข้อมูลขนาดใหญ่ จึงทำให้ความต้องการในการใช้อินเทอร์เน็ตเป็นแหล่งข้อมูลในการเรียนรู้มีเพิ่มมากยิ่งขึ้น ซึ่งในอินเทอร์เน็ตนั้นมีบริการหลากหลายรูปแบบ เช่น การบริการ World Wide Web: WWW การสืบค้นข้อมูล (Search Engine) การรับส่งข่าวสาร การถ่ายโอนแฟ้มข้อมูล เป็นต้น (ไพฑูริย์ สีฟ้า, 2544, หน้า 110-111) จากประโยชน์ของอินเทอร์เน็ตที่กล่าวมาข้างต้นทำให้เกิดการเรียนการสอนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต (Web - Based Instruction) สอดคล้องกับมณฑุชัย (2543, น. 2) ที่กล่าวถึงความสำคัญของWBIว่าเป็นสื่ออิเล็กทรอนิกส์ประเภทหนึ่งที่น่าเสนอองค์ความรู้อย่างเป็นระบบ และเป็นขั้นตอนตามหลักการเรียนรู้ โดยใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์มานำเสนอและจัดการ ซึ่งปัจจุบันวงการศึกษาก็ให้ความสนใจและตื่นตัวในการพัฒนาบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเป็นอย่างมาก เพื่อนำมาใช้ในการเรียนการสอน เนื่องจากการเรียนการสอนผ่านเว็บสามารถตอบสนองการเรียนรู้ในลักษณะต่างๆ ที่จะนำไปสู่การพัฒนาความสามารถทางด้านสติปัญญาของแต่ละคนได้อย่างเต็มที่ ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์โดยตรงกับบทเรียนนั้นๆตามความสามารถโดยเน้นความแตกต่างของผู้เรียนเป็นหลัก

การเรียนการสอนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต หรือ WBI นั้นมีชื่อเรียกที่หลากหลายกันออกไป เช่น การเรียนการสอนผ่านเว็บไซต์ (Web-Based Instruction)เว็บการเรียนรู้ (Web-Based Learning) เว็บฝึกอบรม (Web-Based Training) เวิลด์ไวด์เว็บฝึกอบรม (WWW-Based Training) อินเทอร์เน็ตช่วยสอน (Internet- Based Instruction)และเวิลด์ไวด์เว็บช่วยสอน (WWW-Based Instruction)(สรรรัชต์ ห่อไพศาล, 2545) นอกจากนี้ยังมีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้คำนิยามของการเรียนการสอนผ่านเว็บไว้ (Web-Based Instruction) เช่นKhan (1977) ได้ให้คำจำกัดความหมายของ WBI ไว้ว่าเป็นการเรียนการสอนที่อาศัยโปรแกรมไฮเปอร์มีเดียที่ช่วยในการสอนโดยการใช้ประโยชน์จากคุณลักษณะและทรัพยากรของอินเทอร์เน็ต มาสร้างให้เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมายโดยส่งเสริมและสนับสนุนการเรียนรู้อย่างมากมายและสนับสนุนการเรียนรู้ในทุกทาง สอดคล้องกับ ใจทิพย์ ณ สงขลา (2542) ได้กล่าวว่า WBIคือ การผนวก คุณสมบัติไฮเปอร์มีเดียเข้ากับคุณสมบัติเครือข่ายเวิลด์ไวด์เว็บ เพื่อสร้างสิ่งแวดล้อมแห่งการเรียนรู้ในมิติที่ไม่มีขอบเขตจำกัดด้วยระยะทางและเวลาที่แตกต่างกันของผู้เรียน (Learning without Boundary) จากคำนิยามของนักวิชาการและนักการศึกษาทั้งในประเทศและต่างประเทศดังที่กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า WBI เป็นการ จัดสภาพการเรียนการสอนที่ได้รับการออกแบบอย่างเป็นระบบโดยอาศัยคุณสมบัติและทรัพยากรของเวิลด์ไวด์เว็บ มาเป็นสื่อกลางในการถ่ายทอดเพื่อส่งเสริมสนับสนุนการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศที่มีผลการวิจัยที่สอดคล้องกันเกี่ยวกับเรื่องของ WBI เช่น นักสิด (2546) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเรียนออนไลน์ ทศนคติของผู้เรียนในการใช้ WBI ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนออนไลน์ เนื่องจากทำให้สร้างหรือมีแนวคิดใหม่ๆ และสามารถวิเคราะห์ข่าวสารออนไลน์จากผู้เรียนอื่นๆ อันเป็นหัวข้อที่นำมาอภิปรายกัน ในขณะที่ผลการวิจัยของ นฤมล อุปริมพาณิช (2551) เรื่อง วิชาสัตศาสตร์ภาษาฝรั่งเศสเบื้องต้นบนเว็บ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่มเท่าๆกัน คือ กลุ่มควบคุม (เรียนโดยวิธีปกติ) กลุ่มทดลอง (เรียนกับเว็บ ไซค์วิชาสัตศาสตร์ภาษาฝรั่งเศสเบื้องต้นเสริมจากการเรียนปกติ) ผลการทดลองพบว่า กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม นอกจากนี้ยังพบว่าทั้งนักเรียนและครูที่ใช้เว็บ ไซค์วิชาสัตศาสตร์ภาษาฝรั่งเศสเบื้องต้นนั้นมีความพึงพอใจต่อการใช้เว็บ ไซค์ในการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อติเรก นาวารัตน์ (2552) เรื่องการพัฒนาหาประสิทธิภาพ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของบทเรียน WBI วิชาคณิตศาสตร์ในชีวิตประจำวัน หลักสูตรปริญญาตรี ซึ่งพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนที่เรียนด้วยบทเรียน WBI ที่พัฒนาขึ้น หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้การเรียนการสอนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต (WBI) ช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแล้วยังช่วยพัฒนาการเรียนรู้ด้วยตนเองอีกด้วย สอดคล้องกับงานวิจัยของ Swatevacharkul, R. (2006) ที่ศึกษาถึงผลของระดับการสนับสนุนความเป็นอิสระของผู้เรียนผ่านการสอนบนระบบเครือข่ายและระดับสมรรถภาพทั่วไปทางภาษาอังกฤษต่อความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของผู้เรียนระดับอุดมศึกษาชั้นปีที่ 2 พบว่า นักศึกษาที่เรียนผ่านระบบเครือข่ายมีระดับสมรรถภาพทางภาษาอังกฤษสูงขึ้นและมีเจตคติที่ดีต่อความเป็นอิสระในการเรียนสูง แต่งานวิจัยชิ้นนี้ยังแสดงให้เห็นว่า ระดับสมรรถภาพทางภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันมีผลอย่างมีนัยสำคัญต่อความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ กล่าวคือ ผู้เรียนที่มีระดับสมรรถภาพทั่วไปทางภาษาอังกฤษสูงกว่า มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษได้ดีกว่าผู้เรียนที่มีระดับสมรรถภาพทางภาษาอังกฤษต่ำกว่าอีกทั้งมีงานวิจัยอีกหลายชิ้นที่แสดงให้เห็นว่า WBI สามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและเจตคติของผู้เรียนให้ดีขึ้นได้ เช่น สุพัตรา สุจริตรักษ์ (2553) และสุพัฒน์ สุขมลสันต์ (2541) เป็นต้น

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยต่างประเทศที่มีผลการวิจัยที่สอดคล้องกับงานวิจัยในประเทศไทย เช่น Hinds (1999) ทำการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องการจัดการเรียนทางไกลบนเว็บเรื่องการค้นข้อมูลออนไลน์เพื่อเป็นการสนับสนุนให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการค้นคว้าข้อมูลข่าวสาร ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการมีส่วนร่วมในการเรียนบนเว็บ และเห็นว่าการเรียนบนเว็บช่วยพัฒนาทักษะความรู้ความสามารถด้านการใช้คอมพิวเตอร์สอดคล้องกับงานวิจัยของ Jarvis H

(2008) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการใช้สื่อการเรียนรู้โดยการเปรียบเทียบวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองโดยใช้สื่อสิ่งพิมพ์กระดาษและการเรียนผ่านเว็บ ซึ่งผลการวิจัยพบว่า การใช้สื่อสิ่งพิมพ์นั้นค่อนข้างที่จะไม่ได้ได้รับความนิยมมากเท่ากับการเรียนผ่านเว็บ เพราะในสื่อการเรียนรู้ที่เป็นสื่อสิ่งพิมพ์ไม่มีรูปสัญลักษณ์ที่มีข้อความเป็นหลายมิติ สื่อมัลติมีเดีย และภาพเคลื่อนไหวต่างๆ ดังนั้นผลการวิจัยที่ปรากฏทั้งในประเทศและต่างประเทศชี้ให้เห็นถึงประโยชน์ของ WBI อีกทั้งยังมีบทบาทที่สำคัญยิ่งขึ้นในการพัฒนาการเรียนการสอนในทุกๆวิชา และเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนให้สูงมากขึ้นด้วย

อีกทั้งยังจากประโยชน์ของบทเรียน WBI ที่กล่าวมาข้างต้น สามารถสนับสนุนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง เนื่องจากผู้เรียนต้องเป็นผู้จัดการการเรียนรู้ของตนเองผ่านบทเรียน WBI เป็นผู้ค้นคว้าความรู้ด้วยตนเอง แก้ปัญหาด้วยตนเอง จึงเกิดการเรียนรู้อย่างถาวร

ความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยตนเอง

การเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่เกิดจากความต้องการของผู้เรียนเอง ซึ่งผู้เรียนมีอิสระในการเรียนในด้านของเวลา สถานที่ ดังที่นักการศึกษาหลายท่านกล่าวถึงความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยตนเองซึ่งมีนักการศึกษาหลายท่านที่กล่าวถึงความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยตนเอง เช่น Tough (1979, pp. 116 อ้างถึงใน วรนุช ปัญจะวัตร, 2549) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้ด้วยตนเองไว้เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ หรือ โครงการที่ผู้เรียนเกี่ยวข้อง (Learning Project) มาจากการวางแผนด้วยตนเอง ซึ่ง Tough ให้ความสำคัญว่า กิจกรรมการเรียนนั้นเป็นแรงผลักดันที่ทำให้เกิดความสนใจเกี่ยวกับการเป็นตัวของตัวเองซึ่งสอดคล้องกับ Knowles (1975 pp. 15-17 อ้างถึงใน แสงเดือน เจริญนิม, 2555) ที่ให้ความสำคัญในเรื่องของ ผู้ที่เรียนรู้ด้วยความคิดริเริ่มของตนเองจะเรียนได้มากกว่า และคิดว่าผู้เรียนที่เป็นเพียงผู้รับหรือรอให้ครูถ่ายทอดวิชาความรู้ให้เท่านั้น คนที่เรียนด้วยตนเองจะเรียนอย่างตั้งใจ มีจุดมุ่งหมายและมีแรงจูงใจ สามารถใช้ประโยชน์จากการเรียนรู้ได้ดีกว่าและยาวนานกว่าผู้เรียนที่รอรับคำสอนแต่เพียงอย่างเดียว

จากความสำคัญดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่า การเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นวิธีการเรียนหนึ่งที่ผู้เรียนสามารถมีอิสระทางความคิดการแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง จัดการความรู้ของตนเอง ประเมินตนเองได้ โดยที่ไม่มีครูผู้สอนคอยป้อนข้อมูลต่างๆให้ ซึ่งวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองสามารถสนับสนุนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต อย่างไรก็ตามหากผู้เรียนไม่สามารถรวบรวมองค์ความรู้ที่ตนเองเรียนมานั้น อาจทำให้ไม่สามารถเชื่อมต่อความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษเรื่อง กาล (Tense)

เนื่องจากประเทศต่างๆทั่วโลก มีการติดต่อสื่อสารกันอย่างกว้างขวางเพื่อทำการค้าขาย เจริญ การทูต การท่องเที่ยว ฯลฯ ซึ่งภาษาต่างประเทศที่ใช้เป็นภาษาสากลและเป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการสื่อสารกับประชาคมโลกได้อย่างไร้ขีดจำกัด(Globalization) คือ ภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ ในด้านการศึกษาโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเรียนระดับบัณฑิตศึกษาภาษาอังกฤษจัดเป็นภาษาต่างประเทศที่เป็นเครื่องมือสำคัญยิ่งในการศึกษาค้นคว้าทั้งจากตำรา บทความและสื่อ อินเทอร์เน็ต ซึ่งสอดคล้องกับราชกิจจานุเบกษา (2548) เรื่อง แนวทางการบริหารเกณฑ์มาตรฐาน หลักสูตรอุดมศึกษาที่ระบุว่า หลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษาคควรให้ความสำคัญกับภาษาอังกฤษ เนื่องจากตำราต่างๆที่จะให้นักศึกษาต่อขอองค์ความรู้ในระดับสากลด้วยตนเอง ส่วนใหญ่จะเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งชี้ให้เห็นว่า นักศึกษาจำเป็นต้องมีความสามารถและทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในระดับที่เหมาะสมตามข้อกำหนดของสถาบันการศึกษา ดังนั้น การที่จะใช้ภาษาอังกฤษได้ดีและมีประสิทธิภาพนั้น นักศึกษาจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาความรู้และทักษะภาษาอังกฤษ เพื่อนำไปปฏิบัติได้จริงในสถานการณ์ต่างๆได้

อย่างไรก็ตาม Lado (1957) กล่าวว่าไว้ว่าผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (Second Language Acquisition: SLA) นั้น เห็นได้ชัดเจนว่ามีความเข้าใจและการแสดงออกในการใช้ภาษาที่ผู้เรียนอาศัยความรู้เดิมของภาษาแม่ (First Language Acquisition: FLA) จากประเทศของตนเองเนื่องจากการเรียนรู้ของผู้เรียนภาษาที่สองนั้นแตกต่างจากการเรียนรู้ภาษาของเด็ก (Child Language Acquisition: CLA) กล่าวคือ ไม่ว่าเด็กอยู่ในสภาพแวดล้อมแบบใดก็จะเรียนรู้ภาษานั้นโดยธรรมชาติสิ่งที่เป็นตามธรรมชาติของเรื่องนี้คือ การที่เด็กไม่ว่าจะมีพ่อแม่เป็นเชื้อชาติหรือใช้ภาษาใดแต่ปัจจัยที่มีผลกับการเรียนรู้ภาษาของเด็กก็คือสิ่งแวดล้อมทางภาษานั้นเอง สอดคล้องกับ อัปสร (2546) ที่กล่าวว่า ถึงแม้ว่าภาษาอังกฤษได้กลายมาเป็นภาษากลางในการติดต่อสื่อสารและเป็นภาษาที่สองกันอย่างกว้างขวางในฐานะที่เป็นภาษาที่สอง (Second Language: L2) หรือภาษาต่างประเทศ (Foreign Language) แต่ยังคงไม่มีผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (Second Language: L2) ที่มีระดับความสามารถในการใช้ภาษาอยู่ในระดับที่เป็นมาตรฐาน ทั้งนี้เนื่องจากภาษาอังกฤษไม่ใช่เป็นภาษาแม่ (First Language: L1)ของคนไทย และไม่ว่าจะเป็นโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัยต่างๆ ในประเทศไทยได้ให้ความสำคัญกับภาษาอังกฤษเป็นเพียงภาษาต่างประเทศ (Foreign Language)เท่านั้น จากที่กล่าวมาข้างต้นเป็นเพียงปัจจัยเบื้องต้นที่ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถเรียนภาษาอังกฤษได้ประสบความสำเร็จในระดับที่น่าพึงพอใจนัก

อีกทั้งเป็นที่น่าสังเกตว่ามีนักเรียนนิสิต นักศึกษา ตลอดจนประชาชนทั่วไปยังคงมีปัญหาเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งสาเหตุหนึ่งในนั้นคือการขาดความรู้และทักษะพื้นฐานที่เป็น

องค์ประกอบสำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษ ดังที่อัจฉรา วงศ์โสธร (2527, น. 127) กล่าวไว้ว่า ผู้เรียนจะมีความสามารถในการสื่อสารนั้นจะต้องมีความสามารถในการใช้ภาษา 3 ด้าน คือ สมรรถภาพด้านกฎเกณฑ์ภาษา (Linguistic Competence) ซึ่งหมายถึงความสามารถในการสื่อสาร โดยอาศัยพื้นฐานทางภาษาศาสตร์ ประกอบด้วย เสียง (Phonology) ศัพท์ (Vocabulary) และ ไวยากรณ์ (Grammar) สอดคล้องกับ Mackey (1965, p. 266 อ้างใน Bygate, 1991, p. 5) ซึ่งกล่าวว่า การพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้นั้น ผู้พูดจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษต้องมีความเข้าใจ จดจำคำศัพท์ รูปแบบ กฎเกณฑ์ของไวยากรณ์ (Grammar) เกี่ยวกับเรื่องกาล (Tense) เพื่อสามารถนำความรู้ขึ้นมาสุกหรือเรียงให้เป็นข้อความและเปล่งเสียงออกมาเป็นภาษาพูดที่มีลักษณะใกล้เคียงการพูดของเจ้าของภาษาให้มากที่สุดเพื่อขจัดปัญหาในการสื่อสาร ในขณะที่ Gardner (2013) กล่าวถึงความสำคัญของไวยากรณ์ หรือ โครงสร้างทางภาษา (Structure) ว่าเปรียบเสมือน เครื่องยนต์ และคำศัพท์ (Vocabulary) เปรียบเสมือนน้ำมัน ซึ่งจำเป็นต่อการขับเคลื่อนรถยนต์ จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นว่าความรู้พื้นฐานเป็นปัจจัยที่สำคัญที่จะสร้างและพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งความรู้พื้นฐานของการใช้ไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นพื้นฐานในการเรียบเรียงประโยคในการสื่อสารเพื่อให้ผู้พูดสื่อความหมายและความเข้าใจตรงกันกับผู้ฟัง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Pazaver, A. & Wang, H. (2009) ซึ่งผู้วิจัย ได้สัมภาษณ์ผู้เรียนชาวเอเชียเกี่ยวกับความสำคัญของการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้เรียน ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นที่สอดคล้องกันคือ การเรียนไวยากรณ์เป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญมาก นอกจากนี้ผลการวิจัยของ (Swatevacharkul, R. 2006, pp.339) เรื่องผลของระดับการสนับสนุนความเป็นอิสระของผู้เรียนผ่านการสอนบนระบบเครือข่ายและระดับสมรรถภาพทั่วไปทางภาษาอังกฤษ ต่อความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของผู้เรียนระดับอุดมศึกษาชั้นปีที่ 2 ซึ่ง ทำการศึกษาผู้เรียนในมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์พบว่า ปัญหาที่ผู้เรียนในระดับอุดมศึกษาพบในระหว่างกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเองในการอ่านภาษาอังกฤษนั้น คือ ผู้เรียนไม่รู้คำศัพท์ (Vocabulary) ร้อยละ 37 ในขณะที่เดียวกัน ผู้เรียนใช้ไวยากรณ์ (Grammar) เกี่ยวกับเรื่องกาล (Tense) ผิดมากถึง ร้อยละ 57 จากผลการวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่า ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษนั้นจำเป็นต้องใช้ ความรู้เกี่ยวกับเรื่อง กาล (Tense) ในการทำความเข้าใจเนื้อหาสาระต่างๆ ดังนั้น ไม่ว่าจะ เป็นทักษะ ใดๆของการใช้ภาษาอังกฤษเรื่องกาล (Tense) นั้นเป็นพื้นฐานในการใช้ภาษาอังกฤษที่ถูกต้องและ จำเป็นต่อผู้เรียนทุกคน เพราะ กาล (Tense) สามารถจัดกลุ่มของความคิดและเหตุการณ์ต่างๆให้ เข้าใจง่ายขึ้น ซึ่งถ้าขาดความรู้เรื่องนี้ไป อาจจะไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง ถึงแม้ว่า สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว (Fluency) แต่ในการสื่อสารนั้นไม่ว่าจะเป็นภาษา ใดๆก็ตามจำเป็นต้องมีความถูกต้อง (Accuracy) ด้วยเช่นกัน

อย่างไรก็ตามระหว่างการทำวิจัย ผู้วิจัยได้ทำการสำรวจจัดเรียงลำดับการเรียนเรื่อง กาล (Tense) จากหนังสือการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเบื้องต้นถึงระดับกลางทั้งสำนักพิมพ์ในประเทศ และต่างประเทศและเลือก 5 กาล (Tense) ที่ใช้ในหนังสือการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เนื่องจากแต่ละเล่มมีเนื้อหาที่เรียงลำดับคล้ายคลึงกันมากที่สุด ใน 5 อันดับแรก อีกทั้งมีการเรียบเรียงเนื้อหาเรื่อง กาล (Tense) ตามลำดับที่สอดคล้องกัน ได้แก่ 1) Present Simple Tense 2) Present Continuous Tense 3) Past Simple Tense 4) Present Perfect Tense และ 5) Future Tense จากหนังสือทั้งหมด 29 เล่ม นอกจากนี้ผลการสำรวจแตกต่างกับงานวิจัยของ Jansom, S. (2006) บางประการที่ศึกษาเรื่อง ผลของการแก้ไขข้อผิดพลาดและความสามารถทางภาษาของนักศึกษาที่มีต่อการใช้กาลใน ภาษาอังกฤษ โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ความแตกต่างในด้านการใช้กาลของนักศึกษาแต่ละระดับความสามารถพบว่าผู้เรียนที่มีระดับความสามารถต่ำทำข้อทดสอบในเรื่อง Present Continuous Tense และ Present Simple Tense ได้ดีที่สุด ส่วนผู้เรียนที่มีความสามารถระดับปานกลางนอกจาก 2 เรื่องที่กล่าวไปแล้วอีกเรื่องหนึ่งที่ทำได้ดีก่อนข้างคือ Future Tense สำหรับผู้เรียนกลุ่มที่มีความสามารถระดับสูงพบว่าสามารถตอบข้อทดสอบได้ดีในเกือบทุกกาล โดยพบว่าเรื่องที่ยากที่สุดสำหรับกลุ่มความสามารถสูงนี้คือ Past Simple Tense และ Present Perfect Tense

ดังนั้นผู้วิจัยจึงขอใช้ผลการวิจัยและผลสำรวจของผู้วิจัยข้างต้นมาจัดการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต (WBI) เหตุผลของการเลือกนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตเป็นตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้เลือกตัวอย่างในการศึกษาทำวิจัยจากนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต เนื่องจากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่านักศึกษามีปัญหาอย่างมากในด้านการใช้หลักไวยากรณ์ ซึ่งรวมถึงเรื่องกาลด้วย (Swatevacharkul, R., 2006) อีกทั้งมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตนั้นมีเจตนารมณ์ที่จะพัฒนาพฤติกรรมในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา นักศึกษาบางคนขาดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ในขณะที่เดียวกัน ระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาก็แตกต่างกันด้วย อาจกล่าวได้ว่าในหนึ่งห้องเรียนนั้นมีทั้งผู้เรียนที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทั้งในระดับสูง กลาง และต่ำ ปะปนกันไป จึงทำให้การจัดการเรียนการสอนนั้นเป็นเรื่องที่ยาก (Vongvipanond, P., 2004, pp.69-75) นอกจากนี้การเรียนภาษาอังกฤษในระดับคำ (Lexical) และระดับการสร้างประโยค (Syntactical) เป็นวิธีหนึ่งที่สามารถช่วยให้นักศึกษาเรียนรู้การใช้ภาษาอังกฤษได้ดียิ่งขึ้น

ด้วยเหตุผลภาษาอังกฤษเรื่อง ดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนาบทเรียน ภาษาอังกฤษเรื่อง กาล เพื่อให้ให้นักศึกษาได้เรียนรู้ด้วยตนเองบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ศึกษาผลการ

เรียนและความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อบทเรียนกาล บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตและทั้งหมดนี้ นำไปสู่การกำหนดวัตถุประสงค์การวิจัยดังต่อไปนี้

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อหาคุณภาพและค่าประสิทธิภาพบทเรียนภาษาอังกฤษบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เรื่อง กาลสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ให้ได้ตามเกณฑ์มาตรฐาน 90/90
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถใช้กาลในภาษาอังกฤษจากการเรียนรู้ด้วยบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำและสูง
  - 2.1 เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการใช้กาลในภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำ
  - 2.2 เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการใช้กาลในภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูง
3. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำและสูง ต่อการเรียนเรื่องกาลในภาษาอังกฤษบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

1.3 คำถามการวิจัย

1. บทเรียนภาษาอังกฤษบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เรื่อง กาล จะมีคุณภาพและค่าประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 90/90 หรือไม่
2. ความสามารถในการใช้กาลในภาษาอังกฤษจากการเรียนรู้ด้วยบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่
  - 2.1 ความสามารถในการใช้กาลในภาษาอังกฤษจากการเรียนรู้ด้วยบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่อง กาล (Tense) ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่
  - 2.2 ความสามารถในการใช้กาลในภาษาอังกฤษจากการเรียนรู้ด้วยบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่อง กาล (Tense) ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่
3. ความคิดเห็นของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงต่อการเรียนเรื่อง กาล ในภาษาอังกฤษบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่

1.4 สมมุติฐานการวิจัย

1. บทเรียนภาษาอังกฤษบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เรื่อง กาลสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 90/90

2. โดยเฉลี่ยแล้วความสามารถใช้กาลในภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำและสูง โดยเรียนด้วยบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. โดยเฉลี่ยแล้วความคิดเห็นของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงที่เรียนด้วยบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.5 ขอบเขตการวิจัย

แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยและพัฒนา (Research & Development) ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้แบบแผนการวิจัย One Group Pretest – Posttest Design ซึ่งมีการพัฒนาบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเป็นตัวแปรต้น

เนื้อหา

บทเรียนภาษาอังกฤษบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เรื่อง กาล ใช้เพื่อวัดความสามารถในการใช้ กาล (Tense) ในภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตเท่านั้น และเนื้อหาที่ใช้สร้างบทเรียนภาษาอังกฤษบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เรื่อง กาล ประกอบไปด้วย 5 กาล ดังต่อไปนี้ (ดูรายละเอียดในบทที่ 2 หน้า 46)

1. Present Simple Tense (ปัจจุบันกาล)
2. Present Continuous Tense (ปัจจุบันกาลต่อเนื่อง)
3. Future Tense (อนาคตกาล)
4. Past Simple Tense (อดีตกาล)
5. Present Perfect Tense (ปัจจุบันกาลสมบูรณ์)

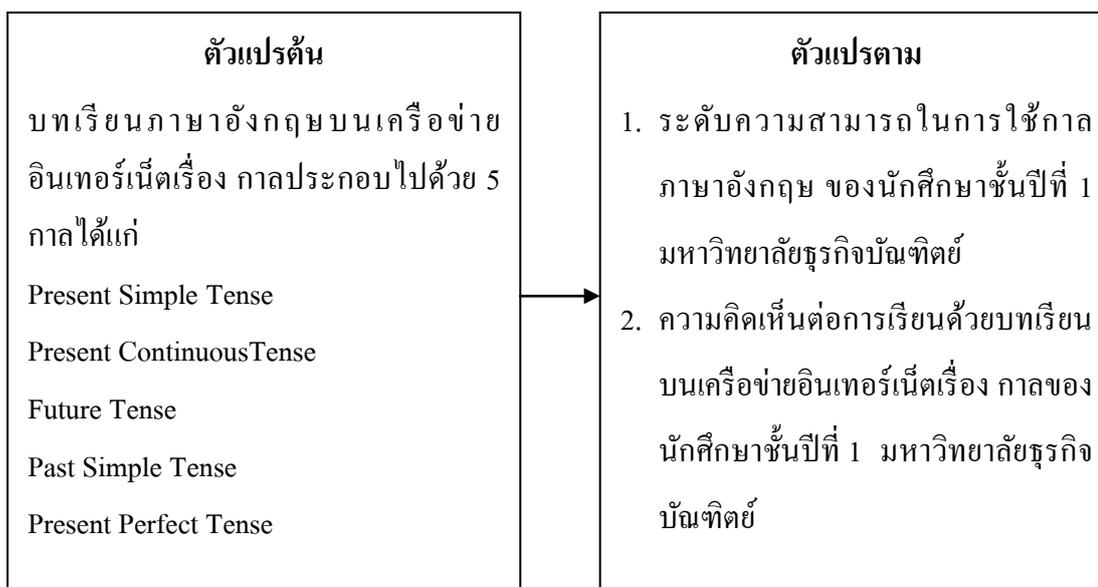
ประชากรและตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นครั้งนี้คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต จาก 12 คณะ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 ซึ่งมีจำนวนนักศึกษาทั้งหมด 3,308 คน

ตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 ซึ่งได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่มสองขั้นตอน (Two - Stage

Cluster Sampling) จำนวน 80 คน แบ่งเป็นนักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงและต่ำ จำนวน กลุ่มละ 40 คน

1.6 กรอบแนวคิดการวิจัย

1.7 นิยามคำศัพท์เฉพาะ

กาล (Tense) หมายถึง รูปแบบหรือโครงสร้างกริยา ที่แสดงให้ทราบถึงเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาหนึ่งๆ หรือยังคงดำเนินเหตุการณ์ในปัจจุบันหรือไปถึงอนาคต ซึ่งในงานวิจัยนี้ ประกอบด้วย 5 กาล ได้แก่ 1) Present Simple Tense 2) Present Continuous Tense 3) Future Tense 4) Past Simple Tense และ 5) Present Perfect Tense

บทเรียนภาษาอังกฤษบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่อง กาล (Tense) หมายถึง บทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง กาล (Tense) บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ที่ประกอบไปด้วย 5 กาล ได้แก่ 1) Present Simple Tense 2) Present Continuous Tense 3) Future Tense 4) Past Simple Tense และ 5) Present Perfect Tense ออกแบบมาเพื่อให้นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองบนระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ในการทบทวน การทำแบบฝึกหัด และการวัดผล การเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยมีรูปแบบการให้ผลป้อนกลับโดยทันที (Immediate Feedback) นอกจากนี้เป็นการเฉลยว่าข้อใดถูกแล้วยังบอกเหตุผลในข้อที่ถูกและผิดในข้อนั้นๆด้วย นำเสนอเป็นตัวหนังสือ ภาพกราฟฟิก ภาพเคลื่อนไหวและเสียง เพื่อดึงดูดความสนใจของนักศึกษาและกระตุ้นให้นักศึกษาเกิดความต้องการที่จะเรียนรู้

ความสามารถในการใช้กาล (Tense) ในภาษาอังกฤษ หมายถึง ผลการเรียนรู้ที่วัดจากคะแนนการสอบของผู้เรียนซึ่งทำแบบทดสอบวัดความรู้ภาษาอังกฤษเรื่อง กาล (Tense) บนระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตซึ่งประกอบไปด้วย 1) Present Simple Tense 2) Present Continuous Tense 3) Future Tense 4) Past Simple Tense และ 5) Present Perfect Tense

ประสิทธิภาพพบทเรียนภาษาอังกฤษบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่อง กาล (Tense) หมายถึง เกณฑ์มาตรฐาน 90/90 (The 90/90 Standard) ซึ่งเป็นการบอกค่าประสิทธิภาพของพบทเรียนสำเร็จรูป หรือ พบทเรียน โปรแกรม มีนียมคังนี้ (มนตรี เข้มกลีกร, 2551)

90 ตัวแรก หมายถึง ร้อยละคะแนนเฉลี่ยของผู้เรียนทั้งกลุ่มที่ได้จากการวัดด้วยแบบทดสอบวัดความรู้หลังจากเรียนจากพบทเรียนภาษาอังกฤษบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่อง กาล (Tense) ที่สร้างขึ้นจบลง

90 ตัวหลัง หมายถึง ร้อยละของจำนวนนักเรียนที่สามารถทำแบบทดสอบ (วัดความรู้) หลังการเรียนจากพบทเรียนภาษาอังกฤษบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่อง กาล (Tense) ที่สร้างขึ้นจบลง โดยสามารถทำแบบทดสอบได้ผ่านตามเกณฑ์วัตถุประสงค์ ทุกวัตถุประสงค์

ความคิดเห็นต่อการเรียน หมายถึง ความรู้สึกของนักศึกษาที่มีต่อพบทเรียนภาษาอังกฤษบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่องกาล โดยวัดจากแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 จากทั้งหมด 12 คณะ ในมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตที่มีระดับความสามารถในการใช้กาลในภาษาอังกฤษทั้งระดับสูงและต่ำ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษปรับพื้นฐาน (LA 010)

1.8 ข้อตกลงเบื้องต้น

1.8.1 นักศึกษาทุกคนที่เป็นตัวอย่างมีความสามารถและทักษะ ในการใช้คอมพิวเตอร์ เนื่องจากมีประสบการณ์ในการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้คอมพิวเตอร์มาแล้วในภาคการศึกษาที่ 1

1.8.2 นักศึกษาทุกคนที่เป็นตัวอย่างจะให้ข้อมูลในการตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับเจตคติทางการเรียนด้วยพบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่องกาล อย่างจริงจัง และให้ข้อมูลที่เป็นจริง เนื่องจากข้อมูลดังกล่าวจะไม่ส่งผลใดๆต่อคะแนนหรือการประเมินผลในรายวิชา

1.9 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.9.1 ได้พบทเรียนภาษาอังกฤษบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่อง กาล (Tense) เพื่อใช้สำหรับการเรียนนอกห้องเรียนให้กับนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ทุกคณะ

ผู้วิจัยคาดว่าหากยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ประโยชน์ที่ได้รับมีดังต่อไปนี้

2. ผู้เรียนสามารถนำบทเรียนภาษาอังกฤษบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่อง กาล (Tense) มาศึกษา ค้นคว้าตามความสนใจของตนเอง
3. ผู้สอนสามารถใช้บทเรียนภาษาอังกฤษบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่อง กาล (Tense) มาเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอนได้เพราะสามารถช่วยในการพัฒนาความสามารถด้านไวยากรณ์ของผู้เรียนได้

อย่างไรก็ตามหากปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ ประโยชน์ที่จะได้รับจากบทเรียน ภาษาอังกฤษบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่องกาล(Tense) ได้แก่

4. ผู้สอนและผู้บริหารสามารถใช้ข้อค้นพบเกี่ยวกับการนำบทเรียนภาษาอังกฤษบนเครือข่าย อินเทอร์เน็ตเรื่อง กาล มาใช้กับนักศึกษาที่มีความสามารถในการเรียนต่างกันเป็นแนวทางในการจัด วิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตสำหรับนักศึกษาระดับชั้นและ วิชาอื่นๆได้
5. ผลวิจัยเกี่ยวกับความคิดเห็นสามารถใช้เป็นแนวคิดพื้นฐานในการสนับสนุนวิธีการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตของนักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษแตกต่างกัน